

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Györffy István ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Imre György ügyvéd által képviselt alperes ellen munkabér megfizetése iránt a Nyíregyházi Munkaügyi Bíróságon 3.M.393/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 4.Mf.20.257/2010/4. számú jogerős ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 4.Mf.20.257/2010/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen mag az alperesnek 15 napon belül 10.000,- (tízezer) forint és 2.500 (kétezer-ötszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget, valamint az állam javára - felhívásra - 77.200,- (hetvenhétezer-kétszáz) forint felülvizsgálati eljárás illetéket.

I n d o k o l á s :

A Nyíregyházi Munkaügyi Bíróság a 3.M.393/2008/19. számú ítéletével elutasította a felperes hétvégi pihenőnapon és vasárnapon teljesített munkavégzésére alapított túlmunkadíj és pótlékok iránti keresetét.

Az irányadó tényállás szerint a felperes a rendezvényszervezéssel foglalkozó alperesnél 2003. január 1-től dolgozott kereskedelmi vezetőként. Napi nyolc órában megállapított munkaideje hétköznaponként reggel kilenc órától délután tizenhét óráig tartott. Egy-egy tavasztól ősziig tartó szezon idején munkaköri feladatként közreműködött az aktuális esküvők lebonyolításában, és ennek keretében gondoskodott a rendezvények létszámához igazodó beszerzésekről, a személyzet megfelelő utasításokkal való ellátásáról, valamint az azt követő elszámolásról.

A megrendezésre került eseményeken a személyzet látta el a vendégek

fogadásával és az éttermi szolgáltatással, az egyéb adminisztrációs teendőkkel, valamint az esetenként szükséges elszámolással kapcsolatos feladatokat. A vendéglátással közvetlenül foglalkozó alkalmazottak havi munkaidőkeretben végzeték munkájukat, ennek megfelelően a jelenléti íven feltüntették a hét végi napokon teljesített munkavégzésüket is.

Az esküvői rendezvényeken a vacsorát követően a felperes rendszeresen megjelent, ott huzamosabb ideig jelen volt, beszélgetett a vendégekkel, táncolt, illetve segédkezett a csomagolás alkalmával. Az így eltöltött időt az általa vezetett jelenléti íven munkavégzésként nem tüntette fel.

Keresetében a felperes az általa teljesített rendkívüli munkavégzés jogcímén 1.286.880 forint és késedelmi kamata megfizetését kérte. Arra hivatkozott, hogy az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 147. § (1) bekezdésében foglaltak alapján - 2005. április 16. és 2006. október 15. közötti időszakra nézve - az általa szervezett esküvők zökkenőmentes lebonyolítása érdekében alkalmanként szombaton 20 órától vasárnap reggel 6 óráig kellett dolgoznia.

A munkaügyi bíróság a 3.M.393/2008/19. számú, a felperes keresetét elutasító ítéletében kifejtette, hogy az általa kitöltött jelenléti ív adataival szemben a felperest terhelte a tényleges munkavégzés, és annak időtartama bizonyítása. A széleskörű bizonyítási eljárás lefolytatása alapján azt állapította meg, hogy a felperes által indítványozott számos tanú meghallgatását követően sem volt hitelt érdemlően alátámasztható a felperes által állított rendkívüli munkavégzés. Mellőzte B. J.-né, Z. P., özv. P. I.-né valamint az alkalmi kiegészítő beosztásban dolgozók meghallgatását, mert álláspontja szerint e tanúk a perben eldöntendő kérdésről nem rendelkeztek kellő ismeretekkel.

A felperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az alperes által szervezett rendezvényen jelen kellett lennie olyan személyként, aki a hirtelen felmerülő, nem várt helyzetekben intézkedni tudott. Az alperes nem csatolta az esküvőkkel kapcsolatosan kibocsátott számlákat, amelyre vonatkozó indítványát az elsőfokú eljárás során mindvégig fenntartotta. Egyik legfontosabb feladata volt ugyanis az alkalmi munkavállalókkal való elszámolás, amelyet kizárólag úgy teljesíthetett, ha a rendezvényen jelen volt. Az alperes javára ellátott, a hét végére eső kötelezettségeinek teljesítését e számlákkal kívánta igazolni, amelyeket a rendezvényt követően, a helyszínen készített el.

Hivatkozott arra is, hogy az alperestől egzisztenciálisan függő tanúk nem tudtak elfogulatlan vallomást tenni, ezért az általa felajánlott további tanúk meghallgatása indokolt lett volna.

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 4. Mf.20.257/2010/4. számú ítéletében helybenhagyta a munkaügyi bíróság ítéletét.

A másodfokú bíróság osztotta a munkaügyi bíróság álláspontját abban a tekintetben, hogy a felperes mint kereskedelmi vezető hétfőtől péntekig reggel 9-től 17 óráig tartó munkaidőben került foglalkoztatásra, a rendezvények előkészítésével, illetve azok utólagos elszámolásával kapcsolatos feladata ellátásához sem volt indokolt az eseményeken való személyes részvétele. A felperesi képviselő a 19. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal első bekezdésében visszavonta az esküvői számlák beszerzésére tett korábbi indítványát, és alaptalannak tekintette a felperes érvelését a további tanúbizonyítás mellőzését illetően is.

A felperes a jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletnek a munkaügyi bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését, és a keresetének helyt adó határozat hozatalát kérte. Másodlagosan kérte az eljáró bíróságok új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára való utasítását.

Fenntartotta, hogy az első és másodfokú bíróság nem vette figyelembe azt a köztudomású tény, hogy a rendezvényszervezés nemcsak annak előkészítéséből, majd a számla kiállításából áll, ezért az eseményeken mint intézkedésre jogosult személy, az alperes érdekében volt jelen. Ennek jelentőségét az sem kisebbítheti, hogy a perbeli időszakban lezajlott rendezvényeken nem merültek fel váratlan helyzetek.

Megismételte a fellebbezésében írt, a tanúk elfogultságára vonatkozó kifogását. Éppen az eljáró bíróságok által meghallgatni mellőzött alkalmi munkavállalók és egyéb kisegítők voltak az alperestől független, olyan érdektelen tanúk, akik a felperes állítását megerősíthették volna. Az eljáró bíróságok ezen kívül elmulasztották tisztázni, hogy kinek a feladata volt az alkalmi munkavállalók bérének kifizetése, az ugyanis nem volt vitatott, hogy erre a rendezvényt követően azonnal sor került. A rendezvény időtartamától függő óraber elszámolása a helyszínen személyes jelenléte hiányában nem történhetett volna meg, amelyet Makara János tanú vallomása is alátámasztott.

Álláspontja szerint nem volt jelentősége annak, hogy munkahelyi felettese nem rendelt el túlmunkát. Tévesen értékelték e körben az eljáró bíróságok K. Gy.-né vallomását, mert a tanú szavahihetőségét a munkaköri leírására vonatkozó nyilatkozata tette önmagában kétségesé.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a felülvizsgálati kérelem elutasítására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

Az Mt. 140/A. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a munkáltató kötelezettsége nyilvántartani a munkavállalók rendes és rendkívüli munkaidejét. A törvény előírásának az alperes a jelenléti ívek vezetésével eleget tett, amely feltüntette a hét minden napját, így a szombati és vasárnapi napokat is.

A felperes nem vitatta, hogy a jelenléti ívet maga töltötte ki akként, hogy munkavégzésére csak hétköznaponként 9 és 17 óra közötti időben került sor. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a perben ezért őt terhelte annak bizonyítása, hogy részéről ellenérték nélkül rendkívüli munkavégzés történt az alperes javára. Erre irányuló kereseti kérelem esetén a bizonyítási kötelezettség ezen túlmenően nem csak arra vonatkozik, hogy egy adott napon a munkavállaló részéről munkavégzés történt, bizonyítani szükséges a munkaidőt is.

A felperes felülvizsgálati kérelme tartalmát tekintve a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadta (Pp. 206. § (1) bekezdés).

A periratokból megállapíthatóan a felperes az esküvői vacsora napján alkalmanként órákon keresztül a rendezvény helyszínén tartózkodott, azonban egyetlen esetben sem merült fel olyan feladat, amely hétköznap, a felperes munkaidejében ne lett volna elvégezhető, vagy amelyek ellátására ne állt volna rendelkezésre a megfelelő személyzet (Sz. J. tanúvallomása 1.M.393/2008/9. jegyzőkönyv 3. oldal, 4-5. bekezdés, Z. J. tanúvallomása 1.M.393/2008/12. jegyzőkönyv 5. oldal, 6. bekezdés, M. J. Zs. tanúvallomása 1.M.393/2008/12. jegyzőkönyv 8. oldal, 6. bekezdés, Z. I. A.-né tanúvallomása 1.M.393/2008/12. jegyzőkönyv 9. oldal 12. bekezdés, S. I.-né tanúvallomása 1.M.393/2008/12. jegyzőkönyv 12. oldal, 2. bekezdés, T. J. tanúvallomása 1.M.393/2008/19. jegyzőkönyv 3. oldal, 10. bekezdés. T. J.-né tanúvallomása 1.M.393/2008/19. jegyzőkönyv 4. oldal, 11. bekezdés).

A tanúvallomások döntően azonos tartalmára figyelemmel a felperes által felajánlott tanúbizonyítás mellőzésével nem történt az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértés (Pp. 275. § (3) bekezdés), a munkaügyi bíróság a további tanúk meghallgatása mellőzését kellően megindokolta.

Alaptalan a felperes hivatkozása a tanúvallomások ellentmondásaira abban a körben is, hogy azokból nem derült ki, kinek a feladatát

képezte az alkalmi munkavállalók kifizetése, mivel „őket vagy a felperes vagy a felszolgálók fizették ki. Ha a felszolgálók fizették ki, az azt jelentette, hogy a felperes már nem várta meg a rendezvény végét” (M. J. Zs. tanúvallomása 1.M.393/2008/12. jegyzőkönyv 8. oldal, 6. bekezdés). Azt pedig a felperes sem vitatta, hogy a perbeli időszakban egyszer sem fordult elő intézkedést igénylő, rendkívüli esemény.

Az alperes képviselőjében meghallgatott ügyvezető továbbá a 3.M.393/2008/19. jegyzőkönyv 5. oldal, 13. bekezdésében rögzített vallomása szerint a felperesnek a rendezvényeken való részvételt illetően kifejezetten ellenkező utasítást adott (etikátlan a hétvégi rendezvényeken való részvétele).

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, további bizonyítás felvételének, a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye. A Legfelsőbb Bíróság azt vizsgálhatja, hogy a mérlegelés körébe vont adatok megállapításánál és egybevetésénél nem történt-e iratellenes, kirívóan okszerűtlen, logikátlan következtetés (Pp. 275. §-ának (1) bekezdés, BH 2001/197, BH 2002/29.sz.).

A munkaidő lejártát követően a munkahelyen történt tartózkodás önmagában nem szolgálhat a túlmunkavégzés megállapítására (BH1997. 500.). Az eljáró bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok teljes körű mérlegelésével meggyőződésük szerint, törvénysértés nélkül állapították meg, hogy a felperes a munkáltató érdekében álló és javára szolgáló szombati, vasárnapi napokon teljesített munkavégzést nem tudott bizonyítani, ezért a bizonyítási teher szabályát helyesen alkalmazva nem jogsértő a felperes keresetét elutasító érdemi döntést helybenhagyó jogerős ítélet.

A fentiekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, az illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezés pedig a 6/1986 (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdésén, a 15. § (1) bekezdésén, valamint az illethekekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontján és az 50. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. október 12.

Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. tanács elnöke, előadó bíró, dr.

Stark Marianna s.k. bíró, Dr. Földényi Gyuláné s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bíróági tisztviselő